

Sprawy połączone T-366/03 i T-235/04

Land Oberösterreich i Republika Austrii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Zbliżanie ustawodawstw — Przepisy krajowe stanowiące odstępstwo od przepisu harmonizującego — Zakaz używania organizmów genetycznie zmodyfikowanych w Oberösterreich — Przesłanki stosowania art. 95 ust. 5 WE

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 5 października 2005 r. II - 4009

Streszczenie wyroku

- 1. Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne lub prawne — Akty dotyczące ich bezpośrednio i indywidualnie — Decyzja Komisji skierowana do państwa członkowskiego dotycząca przepisów krajowych zakazujących używania organizmów genetycznie zmodyfikowanych w jednym z regionów tego państwa — Skarga regionu, który jest autorem tych przepisów, będących wcześniej przedmiotem wniosku tego państwa członkowskiego o przyznanie odstępstwa od wspólnotowego przepisu harmonizującego — Dopuszczalność (art. 95 ust. 5 WE i art. 230 akapit czwarty WE; decyzja Komisji 2003/653)*

2. *Zbliżanie ustawodawstw — Działania mające na celu realizację jednolitego rynku — Wydanie nowych przepisów krajowych stanowiących odstępstwa — Kontrola przez Komisję — Postępowanie — Stosowanie zasady kontryktoryjności — Brak*
(art. 95 ust. 4, 5 i 6 WE)
3. *Zbliżanie ustawodawstw — Działania mające na celu realizację jednolitego rynku — Wydanie nowych przepisów krajowych stanowiących odstępstwa — Kontrola przez Komisję — Decyzja — Obowiązek uzasadnienia — Zakres*
(art. 95 ust. 5 WE i art. 253 WE)

1. Inne podmioty niż te, które są adresatami decyzji, mogą twierdzić, iż dotyczy ich ona indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE tylko wtedy, gdy decyzja ta dotyczy ich indywidualnie ze względu na określone cechy, które są im właściwe, lub sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszystkich innych osób i w ten sposób indywidualizuje je w sposób analogiczny do adresata tej decyzji. W istocie celem tego przepisu jest zapewnienie ochrony prawnej również osobie, której, mimo że nie jest ona adresatem spornego aktu, dotyczy on w taki sposób, jakby była jego adresatem.

kowskie wniosło o przyznanie odstępstwa na podstawie tego przepisu. Decyzja ta skutkuje zatem nie tylko tym, że dotyczy aktu, którego region jest autorem, ale ponadto uniemożliwia mu wykonywanie zgodnie z jego zamiarem jego własnych kompetencji przyznanych mu w krajowym porządku konstytucyjnym.

Ponadto, mimo że decyzja ta była adresowana do zainteresowanego państwa członkowskiego, to nie skorzystało ono w żadnej mierze ze swobodnego uznania przy zawiadomieniu tego regionu, z takim skutkiem, że to również jego decyzja ta dotyczy bezpośrednio w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.

W tym zakresie decyzja Komisji dotycząca przepisów krajowych zakazujących używania organizmów genetycznie zmodyfikowanych w jednym z regionów państwa członkowskiego, w świetle przepisów art. 95 ust. 5 WE, dotyczy indywidualnie regionu, który jest autorem projektu ustawy pozostającej w jego własnej kompetencji, w stosunku do którego zainteresowane państwo człon-

(por. pkt 27–29)

2. Zasada kontrydiktoryjności nie stosuje się do procedury przewidzianej w art. 95 ust. 5 WE. Podobnie bowiem jak w przypadku procedury, o której mowa w art. 95 ust. 4 WE, jest ona wszczynana na wniosek państwa członkowskiego zmierzającego do uzyskania zatwierdzenia przepisów krajowych stanowiących odstępstwo od przepisu harmonizującego wydanego na poziomie wspólnotowym. Postępowanie w tych dwóch przypadkach jest wszczynane przez dokonujące notyfikacji państwo członkowskie, które ma pełną swobodę zajęcia stanowiska wobec decyzji, której wydania się domaga. Podobnie też obie procedury winny być szybko zakończone zarówno w interesie występującego z wnioskiem państwa członkowskiego, jak i w interesie właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego. W tym zakresie okoliczność, że — w odróżnieniu od procedury przewidzianej w art. 95 ust. 4 WE — procedura z ust. 5 tego przepisu dotyczy przepisów krajowych będących jeszcze w stadium projektu, nie daje Komisji podstaw do przedłużenia sześciomiesięcznego terminu przewidzianego w art. 95 ust. 6 WE celem przeprowadzenia postępowania kontrydiktoryjnego.

Po pierwsze, jeśli chodzi o brzmienie tego przepisu, to z jednej strony odnosi się on jednakowo do wniosków o przyznanie odstępstwa w zakresie obowiązujących przepisów krajowych, o których mowa w art. 95 ust. 4 WE, oraz do wniosków dotyczących przepisów znajdujących się w stadium projektu, do których ma zastosowanie

art. 95 ust. 5 WE. Z drugiej strony wobec tego, że Komisja może skorzystać z uprawnienia do przedłużenia sześciomiesięcznego terminu na wydanie decyzji, które zostało przewidziane w akapicie trzecim tego przepisu, jedynie w przypadku złożoności sprawy oraz braku niebezpieczeństwa dla zdrowia ludzkiego, art. 95 ust. 6 akapit trzeci WE nie pozwala Komisji na przedłużenie sześciomiesięcznego terminu wydania decyzji jedynie w celu umożliwienia wysłuchania państwa członkowskiego, które wniosło, na podstawie art. 95 ust. 5 WE, wniosek o przyznanie odstępstwa.

Po drugie, jeśli chodzi o systematykę art. 95 ust. 5 WE, okoliczność, że postanowienie to dotyczy przepisu krajowego, który jeszcze nie wszedł w życie, nie pomniejsza interesu Komisji w szybkim orzeczeniu w przedmiocie wniosku o przyznanie odstępstwa, który rozpatruje. Szybkie zakończenie tego postępowania było bowiem zamiarem autorów traktatu zarówno w celu ochrony interesu państwa występującego z wnioskiem, jaki ma ono w pewności co do zasad znajdujących zastosowanie, jak również w interesie właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

(por. pkt 41–44)

3. Aby zadośćuczynić obowiązkowi uzasadnienia przewidzianemu w art. 253 WE, decyzja wydana przez Komisję na podstawie art. 95 ust. 5 WE powinna zawierać wystarczające wskazanie elementów wziętych pod uwagę celem określenia, czy spełnione są przesłanki przewidziane w tym artykule dla przyznania państwu członkowskiemu odstępstwa od wspólnotowego przepisu harmonizującego.

(por. pkt 53)